

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. K.
bytem X

zastoupen JUDr. Petrem Poledníkem, advokátem
sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2020, č. j. JMK 51719/2020, sp. zn. S-JMK 45280/2020/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2020, č. j. JMK 51719/2020, sp. zn. S-JMK

45280/2020/OD/No (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo k odvolání žalobce ve výroku změněno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „prvostupňový orgán“), ze dne 14. 2. 2020, č. j. ODSČ-75479/18-87, sp. zn. ODSČ-75479/18-DAN/PR (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že spáchal z nedbalosti přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k), úmyslně přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5, úmyslně přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4, úmyslně přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a z nedbalosti přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu.
3. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 14. 10. 2018 ve 21:45 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Š. K., RZ: X, majitele X s.r.o., IČ: X, v Brně, na ulici Vranovská, kdy při odbočování vlevo na ulici Cejl nerespektoval dopravní značení C 2a „Přikázaný směr jízdy přímo“, přičemž následně nerespektoval znamení dané podle zvláštního právního předpisu při použití zvláštních výstražných světel modré barvy spolu s červeným nápisem „STOP“ a pokračoval v jízdě, kdy se následně na ulici Klíny nechoval ohleduplně a ukázněně, neboť vyskočil za jízdy z vozidla, které v důsledku toho narazilo do betonového oplocení majitele Z. R. Následně místo dopravní nehody opustil, přičemž byl nedaleko vypátrán Policií ČR. Následně se žalobce na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení motorového vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Současně žalobce řídil výše uvedené vozidlo, aniž by byl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na daném vozidle a betonovém oplocení.
4. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
5. Žalovaný z výroku prvostupňového rozhodnutí vypustil skutkový popis a právní kvalifikaci v části týkající se spáchání přestupku spočívajícím v nedovoleném opuštění místa dopravní nehody podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), a to pro porušení povinnosti řidiče podle ust. § 47 odst. 4 písm. c) a ust. § 47 odst. 5 písm. a) téhož zákona. V popisu skutku uvedl formulaci: „Poté byl nedaleko od místa dopravní nehody vypátrán Policií ČR.“ Současně bylo rozhodnuto o snížení původně uložené pokuty, a to na částku 49 000 Kč. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

6. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Dále především uvedl, že prvostupňový orgán postupoval v řízení v souladu se zákonem a zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. V tomto směru žalovaný poukázal na skutečnost, že totožnost žalobce jako řidiče vozidla byla spolehlivě prokázána. Konkrétně lze tento závěr dovodit ze svědecké výpovědi svědka L., který byl v rozhodnou dobu spolujezdcem. Současně žalovaný vycházel z dalších svědeckých výpovědí, které navzájem korespondovaly. Žalovaný nevyloučil, že svědek L. by mohl za určitých

okolností vypovídat účelově. Žalobce by však z místa dopravní nehody z logiky věci neutíkal, pakliže by vozidlo neřídil. Kromě toho lze podle žalovaného vycházet z tvrzení svědků S. a K., kteří dopravní nehodu pozorovali z blízké zahrádky restaurace, neboť potvrdili, že řidič vozidla z místa utekl, ačkoliv si již na tuto okolnost při podání svědecké výpovědi nepamatovali. Žalobce byl ostatně policejní hlídkou podle popisu zadržen krátce poté, a to v blízké vzdálenosti od místa dopravní nehody.

7. Následně se již žalovaný zabýval naplněním jednotlivých skutkových podstat přestupků. Ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uvedl, že porušení příslušného dopravního značení bylo spolehlivě prokázáno, a to svědeckou výpovědí policisty Š., která koresponduje s obsahem policejní dokumentace. K tomu žalovaný doplnil, že prvostupňový orgán nepostupoval správně, pokud v porušení dvou povinností řidiče spatřoval spáchání pouze jednoho přestupku. Jedná se však o pochybení, které nemá vliv na právní kvalifikaci a bylo ve prospěch žalobce, protože žalovaný nepovažoval za nutné přistoupit ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Stejně tak žalovaný považoval za spolehlivě prokázané spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu. V tomto směru žalovaný opět poukázal zejména na svědeckou výpověď policisty Š. a obsah policejní dokumentace. Současně žalovaný po vzoru správního orgánu I. stupně doplnil, že žalobce si musel být s ohledem na noční dobu vědom užití zvláštního výstražného světelného znamení ze strany policistů, ale zákonem předvídaným způsobem nereagoval. Naopak pokračoval v jízdě a choval se způsobem, který ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu a vedl ke vzniku dopravní nehody.
8. Co se pak týče přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákona o silničním provozu, žalovaný nepovažoval naplnění dané skutkové podstaty za prokázané. Z toho důvodu přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí a související skutkové a právní závěry z výroku o vině vypustil. Ze skutkového stavu totiž dovodil, že žalobce se nemohl svým jednáním dopustit přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. i) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť v okamžiku střetu vozidla Š. K. s betonovým plotem již prchal po ulici Klíny, aby jej nedostihla hlídka Policie ČR, která pronásledovala jím řízené vozidlo. Naopak neměl žalovaný pochybnosti o tom, že žalobce se svým jednáním dopustil rovněž přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, neboť je z výpisu evidenční karty řidiče a souvisejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 17. 10. 2017, č. j. ODSČ-40344/17-49 (dále jen „rozhodnutí o uložení zákazu řízení v jiné věci“), zřejmé, že žalobce pozbyl ke dni 15. 11. 2017 řidičské oprávnění.
9. Stejně tak dospěl žalovaný k závěru, že žalobce se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť je na pořízeném videozáznamu zřejmé, že se odmítl podrobit vyšetření na přítomnost alkoholu či jiných návykových látek v krvi, a to přesto, že měl podle policejní dokumentace jevit známky opilosti.
10. Na základě částečné změny rozhodnutí pak žalovaný dospěl k závěru, že je na místě snížit uloženou pokutu na částku 49 000 Kč.

III. Žaloba

11. Žalobce v žalobě předně namítal, že žalovaný se dostatečně nezabýval námitkami, které byly v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. Napadené rozhodnutí je

proto nepřezkoumatelné. Kromě toho není z argumentace žalovaného zřejmé, s jakými policejními podklady pracoval, protože je dostatečně neidentifikoval. Současně žalobce brojil proti postupu správních orgánů, které za účelem posouzení viny žalobce vycházely z úředních záznamů, které však nemohou být jako důkaz použity. Není navíc zřejmé, jakou formou byla vysvětlení od jednotlivých osob získána, zda osobně či telefonicky.

12. Co se pak týče hodnocení svědeckých výpovědí, žalobce zdůraznil, že svědek L. nejprve odmítl podat vysvětlení, přičemž úřední záznam o jeho „vytěžení“ ze strany policistů nelze ve správním řízení použít. Nelze navíc vyloučit, že svědek L. si skutkovou verzi, že žalobce byl řidičem vozidla, mohl bezprostředně po vzniku dopravní nehody vymyslet a zapamatovat až do okamžiku podání svědecké výpovědi.
13. K tomu žalobce doplnil, že před policií sice chtěl utéct, ale z jiného důvodu, který s projednávanou věcí nesouvisí. Svědek S. pak nebyl během podání svědecké výpovědi schopen určit, která osoba se vzdálila od vozidla po jeho zastavení. Skutečnost, že někdo ukazoval směr pohybu žalobce, neznamena, že byl předtím řidičem předmětného vozidla. Stejně tak vyvolává pochybnosti výpověď svědka K., který poukazoval na špatnou viditelnost a doplnil, že neví, která z osob se od vozidla vzdálila. Nepřesnost ve svědeckých výpovědích je pak dána pochybením správního orgánu, který k výsledku daných osob přistoupil s velkým časovým odstupem od údajného spáchání přestupků.
14. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

15. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. V této souvislosti předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně obsahu spisové dokumentace. Současně doplnil, že dokazováním bylo spolehlivě zjištěno, že žalobce byl řidičem předmětného vozidla. Podle názoru žalovaného není podstatné, zda byl žalobce hlídkou zadržen a kontrolován v určité vzdálenosti od místa spáchání přestupku a vzniku dopravní nehody. Stejně tak není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť jednotlivé součásti policejní dokumentace byly řádně identifikovány.
16. Ve vazbě na ustálenou judikaturu dále žalovaný připomněl, že úřední záznamy o podání vysvětlení slouží správnímu orgánu jako předběžná informace o věci, a to ve vztahu k objasnění potřeby provádění důkazů svědeckými výpověďmi. To následně nijak nebrání tomu, aby byla věrohodnost takových výpovědí posuzována mimo jiné srovnáním s obsahem úředních záznamů. V tomto případě je navíc zřejmé, že výpovědi svědků K. a S. v zásadě odpovídají tomu, co tito svědci původně uvedli v rámci podání vysvětlení, byť lze z logiky věci pozorovat rozdíly v míře podrobnosti popisu celé události. Celkově proto nelze podle žalovaného vycházet z toho, že by úřední záznamy nemohly být v řízení použity, pakliže jsou hodnoceny ve vazbě na jiné a řádně provedené důkazy. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

17. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které na podané žalobě setrval. K tomu zejména doplnil, že dotčené úřední záznamy nebyly ze strany následně vyslechnutých svědků podepsány, přičemž není ani zřejmé, jakou formou byly pořízeny. Jedná se navíc o součásti policejní dokumentace, které byly pořízeny až 4 týdny po spáchání přestupků, což je třeba zohlednit při hodnocení jejich obsahu. Kromě toho nelze podle žalobce vyloučit nesprávnost úředních záznamů, pakliže byly pořízeny tzv. na dálku, tedy nikoliv za fyzické přítomnosti následně vyslechnutých osob.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

18. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, jednotlivé úřední záznamy, včetně úředních záznamů o podání vysvětlení obviněného ze dne 15. 10. 2018 a svědků L. (15. 10. 2018), K. a S.. Dále je součástí policejní dokumentace protokol o dopravní nehodě, plánek dopravní nehody, mapový podklad, úřední záznam týkající se neprovedení příslušných vyšetření na přítomnost alkoholu či jiných návykových látek a související fotodokumentace dopravní nehody spolu s videozáznam zachycujícím marnou výzvu policisty vůči žalobci, aby se podrobil příslušným vyšetřením (zachyceno na elektronickém nosiči dat – CD). Kromě toho prvostupňový orgán do správního spisu založil výpis z evidenční karty řidiče a kopii již odkazovaného rozhodnutí o uložení zákazu řízení v jiné věci žalobce (č. j. ODSČ-40344/17-49).
19. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ze dne 12. 3. 2019, proti kterému žalobce podal v zákonem stanovené lhůtě odpor. V důsledku toho byla konána celkem tři ústní jednání, a to ve dnech 27. 6. 2019, 24. 9. 2019 a 4. 11. 2019. K těmto jednáním byli za účelem podání svědecké výpovědi postupně předvoláni P. L., pprap. I. Š., R. K. a V. S. Na všech ústních jednáních byl přítomen právní zástupce žalobce a bylo mu umožněno klást svědkům otázky.
20. Svědék L. (spolujezdec obviněného) k věci uvedl, že v rozhodné době řídil vozidlo obviněný, který mu tvrdil, že je držitelem řidičského oprávnění. Během jízdy měl žalobce odbočit do zákazu, čehož si svědek L. nevšiml. Následně je pronásledovalo policejní vozidlo. Obviněný měl působit vystresovaně a poté při nízké rychlosti vyskočil z vozidla. Svědek L. proto strhnul volant, aby zmírnil následky dopravní nehody. Nebyl nicméně schopen určit časovou prodlevu mezi vyskočením žalobce z vozidla a příjezdem policie, stejně jako dobu, po které byl žalobce policií přiveden zpět k vozidlu.
21. Svědék Š. dále vypověděl, že jeli v policejním vozidle po ulici Vranovská, směrem ke křižovatce s ulicí Cejl, přičemž před nimi jelo vozidlo Š. K., které porušilo dopravní značku přikázaného směru jízdy, neboť odbočilo doleva. Proto zapnuli zvukové a světelné výstražné znamení. Následně vozidlo pronásledovali, protože na dané výzvy k zastavení nereagovalo. V této souvislosti svědek popsal průběh pronásledování a doplnil, že vozidlo nakonec dostihli na ulici Klíny, kde přední částí narazilo do plotu před místní restaurací, tedy v jízdě nepokračovalo. Po celou dobu pronásledování ho však měli v dohledu. Po zastavení měl u vozidla stát jeden muž slovenské národnosti, který byl řádně ztotožněn. Ten měl současně uvést, že byl pouze spolujezdcem. Druhá policejní hlídka následně nahlásila, že řidiče vozidla dostihla. K dotazům právního zástupce žalobce pak svědek Š. mimo jiné upřesnil, že před restaurací seděli hosté, kteří

uvedli, že řidič utekl a ukázali současně směr, ve kterém byl žalobce jinou hlídkou zadržen.

22. Svědék K. k věci uvedl, že v danou dobu seděl na zahrádce přilehlé restaurace, když najednou viděl přijíždět vozidlo SUV černé barvy, ze kterého někdo při nízké rychlosti vyskočil, přičemž vozidlo volně narazilo do plotu. Krátce poté na místo přijela policejní vozidla. Osoba, která z vozidla vyskočila, se předtím nacházela na místě řidiče, aniž by svědek byl schopen upřesnit, zda se ve vozidle nacházely také další osoby, a to vzhledem k noční době a snížené viditelnosti. Stejně tak svědek nevěděl, zda daná osoba, která vyskočila z vozidla, utekla nebo zůstala stát na místě. Celkově svědek situaci pozoroval do okamžiku, vyskočení řidiče z vozidla.
23. Svědék S. rovněž vypověděl, že seděl v rozhodné době na zahrádce restaurace, když viděl přijíždět velkou rychlostí vozidlo, ze kterého vyskočila osoba na straně řidiče. Následně vozidlo narazilo do betonového plotu. Asi do deseti vteřin poté přijela na místo policejní hlídka. Po dopravní nehodě svědek viděl za vozidlem stát jednu osobu, aniž by byl schopen upřesnit, zda se jednalo o stejnou osobu, která z vozidla vyskočila. Svědek nicméně doplnil, že po příjezdu policie jim jiná osoba ukazovala směr, kterým se vozidlo původně pohybovalo a kam asi utíkala osoba, která se předtím ve vozidle nacházela. Současně svědek potvrdil, že neměl na celou situaci dobrý výhled, a to vlivem v blízkosti umístěného stromu a plotu.
24. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce odvolal. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
26. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
27. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
28. Žaloba **není důvodná**.
29. Žalobce předně namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že příslušný správní orgán v napadeném rozhodnutí nevypořádal všechny námitky a odkázal na písemné podklady zpracované policií, aniž by je blíže identifikoval.

30. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že nepřezkoumatelnost je závažnou vadou rozhodnutí ve věci samé, ke které je v rámci soudního přezkumu přihlíženo z úřední povinnosti (ex officio), tedy bez ohledu na skutečnost, zda byla žalobcem výslovně namítnuta či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné lze považovat soudní či správní rozhodnutí zejména za předpokladu, že z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se příslušný orgán řídil, resp. proč považoval uplatněné námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené. Nepřezkoumatelnost může dále spočívat také v tom, že argumentace účastníka řízení je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností případu řádně zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73).
31. Ve vztahu k nyní projednávané věci je zdejší soud toho názoru, že napadené rozhodnutí není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti ani v jedné z výše uvedených podob. Z výrokové části a odůvodnění je bez pochybností zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Stejně tak žalovaný přdestřel vlastní úvahy týkající se skutkové a právní roviny případu, a to ve vazbě na provedené důkazy a související úvahy prvostupňového orgánu, čímž byly dílčí námitky žalobce přinejmenším implicitně vypořádány. Žalobce ostatně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zejména proto, že v něm neměly být explicitně označeny jednotlivé součásti policejní dokumentace, resp. úřední záznamy, které byly ve vazbě na řešení dotčených přestupků pořízeny.
32. Podle názoru zdejšího soudu nelze z uvedené skutečnosti dovozovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí, protože všechny podklady, se kterými správní orgány pracovaly, jsou součástí spisové dokumentace, která byla jako důkaz provedena a žalobce (jeho právní zástupce) se s jejím obsahem mohl během ústního jednání seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu. Stejně tak jsou jednotlivé úřední záznamy navzájem řádně odlišený. Pokud tedy žalovaný na jejich obsah odkazuje, aniž by u každého dokumentu uváděl číslo jednací či datum vyhotovení, nelze to považovat za vadu mající za následek nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Srovnáním argumentace žalovaného a jednotlivých úředních záznamů je navíc snadno zjištělé, že kterých z nich byly konkrétní okolnosti dovozovány. K tomu je vhodné doplnit, že úřední záznamy nebyly a ani z povahy věci nemohly být stěžejním důkazem, a to na rozdíl od svědeckých výpovědí, popř. pořízeného videozáznamu a dalších podkladů, které byly ze strany správních orgánů podrobněji hodnoceny.
33. Co se pak týče námitky žalobce ohledně obsahu a nepoužitelnosti úředních záznamů, krajský soud ji nepovažuje za důvodnou. Předně nelze bez dalšího směřovat úřední záznamy o podání vysvětlení s těmi, které obsahují toliko vlastní popis skutkového děje a učiněných kroků ze strany samotných policistů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, nebo ze dne 20. 7. 2017, č. j. 4 As 135/2017 - 42).
34. Ve vztahu k úřednímu záznamu o podání vysvětlení je pak nutné vycházet z toho, že skutečně poskytují správnímu orgánu toliko předběžnou informaci o tom, zda bude v následně vedeném správním řízení potřeba provést důkaz svědeckými výpověďmi dotčených osob či nikoliv. Použitelnost úředních záznamů jako důkazů je pro účely

přestupkového řízení vyloučena, jak ostatně výslovně stanovuje ust. § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“): „*Záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.*“

35. Ačkoliv se pak v nyní projednávané věci jednalo o pořízení záznamu o podání vysvětlení v režimu ust. § 61 zákona č. 273/2008, o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, lze na něj přiměřeně aplikovat výše uvedenou nepoužitelnost jako důkazu v přestupkovém řízení, což ostatně vyplývá také ze žalobce odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, ve kterém bylo uvedeno, že: „*Význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit relevanci případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výsledku svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného).*“
36. Současně ovšem z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro účely přestupkového řízení nelze dogmaticky přejímat přístup spočívající v široce koncipované nepoužitelnosti úředního záznamu o podání vysvětlení v rámci trestního řízení. Naopak není zapovězeno, aby správní orgán reflektoval rozpory mezi svědeckou výpovědí a tím, co daná osoba uváděla při podání vysvětlení ještě před zahájením řízení způsobem, že se na tyto rozpory přímo dotáže. Z toho lze logicky dovodit, že správní orgán může v rámci odůvodnění svého rozhodnutí hodnotit věrohodnost svědeckých výpovědí mimo jiné tím, že je konfrontuje s obsahem úředních záznamů o podání vysvětlení, což umožňuje ověřit, zda je výpověď svědka konzistentní či nikoliv.
37. Z toho důvodů je také daný druh úředního záznamu v judikatuře výslovně považován za tzv. jiný podklad pro rozhodnutí, jehož užití výše uvedeným způsobem není zákonem vyloučeno (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016 - 37). Nelze pak opomenout, že správní orgány v nyní projednávané věci svědky řádně vyslechly, aniž by jejich bezprostřední výpověď u ústního jednání prostřednictvím úředních záznamů o podání vysvětlení jakkoliv nahrazovaly.
38. K tomu krajský soud dodává, že způsob a forma pořízení jednotlivých úředních záznamů není skutečností, která by mohla být ze strany prvostupňového orgánu jakkoliv ovlivněna, neboť se jedná o součásti dokumentace, která mu byla ze strany Policie České republiky postoupena.
39. Zbývajícimi námitkami žalobce brojil toliko proti hodnocení provedených důkazů, resp. zpochybňoval skutečnost, že byl řidičem vozidla, čímž je odpovědnost za dané přestupky *de facto* podmíněna. V tomto směru jsou zásadní zejména jednotlivé svědecké výpovědi, resp. posouzení jejich věrohodnosti. Krajský soud předně souhlasí se žalobcem v tom, že v případě svědka L., který žalobce jako řidiče vozidla označil, nelze bez dalšího odhlédnout od možné skutkové varianty, že sám řídil vozidlo, kterým došlo ke spáchání dotčených přestupků (nerespektování dopravního značení a výzev k zastavení vozidla prostřednictvím výstražného zařízení, včetně porušení dalších povinností řidiče majících za následek vznik dopravní nehody), což by ho mohlo motivovat ke křivé výpovědi.

40. Na druhou stranu je nutné zohlednit, že výpověď svědka L. odpovídá rovněž průběhu skutkového děje tak, jak byl zjištěn za pomoci dalších podkladů a svědeckých výpovědí jiných osob. Podle názoru krajského soudu není pochyb o tom, že z vozidla vyskočila osoba, která seděla na místě řidiče. Tato okolnost shodně vyplývá z výpovědí svědků L., S. a K.. Kromě toho se jedná o logickou příčinu dopravní nehody, neboť se vozidlo stalo po vyskočení řidiče v podstatě neovladatelným, čemuž mohl spolujezdec i při pohotovostní reakci velmi obtížně zabránit. S výjimkou svědka L. nicméně žádná z dalších vyslechnutých osob již nebyla schopna jednoznačně potvrdit, že to byl právě žalobce, který vozidlo řídil a z místa následně utekl (úřední záznamy o podání vysvětlení nelze v tomto směru jako důkazy samostatně použít). Je ovšem přirozené, že svědci si na některé okolnosti nemusejí pamatovat, což je důsledkem časového odstupu od celé události. V tomto směru je pak nutné zohlednit nejen okamžik oznámení daných přestupků ze strany policie, ale také dobu spojenou se zahájením a vedením přestupkového řízení, včetně mnohdy časově náročného a fázového procesu dokazování.
41. Na druhou stranu je nutné doplnit, že žalobce byl krátce po vzniku dopravní nehody dopaden v nedaleké vzdálenosti jinou hlídkou, a to ve směru, který policistům po příjezdu k nabouranému vozidlu ukázali návštěvníci přilehlé restaurace, popř. poblíž stojící osoba. Není ostatně předmětem sporu, že žalobce v momentě, kdy došlo k nehodě, již na místě střetu vozidla s betonovým oplocením nebyl, protože utekl. V žalobě pouze namítal, že takto jednal z jiných důvodů, tedy nikoliv v důsledku předcházejícího řízení vozidla a způsobení dopravní nehody. Krajský soud ovšem považuje takové tvrzení za nevěrohodné. Žalobci nic nebránilo v tom, aby ihned na místě nebo v následně vedeném řízení zdůvodnil, proč policistům utíkal, pakliže v rozhodnou dobu vozidlo neřídil. Stejně tak žalobce netvrdil, že by měla vozidlo řídit konkrétní osoba, například právě svědek L., přestože věrohodnost jeho svědecké výpovědi s odkazem na možné (hypotetické) motivy zpochybňoval. Žalobce tedy nepředložil správním orgánům ani soudu takovou skutkovou verzi, která by byla uvěřitelná a odpovídala ostatním zjištěným skutečnostem.
42. Krajský soud zajisté nepochybně, že je právem žalobce zvolit v řízení takovou procesní strategii, kterou považuje za vhodnou. Pokud však některé rozhodné skutečnosti za účelem podpoření své skutkové verze opožděně či dokonce vůbec neuplatní nebo neupřesní, lze takový postup zohlednit při hodnocení přesvědčivosti a věrohodnosti jeho příběhu, a to zejména za situace, kdy další provedené důkazy a okolnosti případu bez důvodných pochybností svědčí o tom, že to byl právě on, kdo vozidlo řídil předtím, než došlo ke vzniku dopravní nehody.
43. Z těchto důvodů se krajský soud ztotožnil se závěrem správních orgánů, že jednotlivé důkazy a související okolnosti tvoří dohromady vzájemně provázaný a ucelený řetězec, jímž byla rozhodná skutečnost (řízení vozidla žalobcem) prokázána. Naplnění jednotlivých skutkových podstat přestupků nebylo dále v žalobě z jiných důvodů rozporováno. Z toho důvodu se krajský soud těmito okolnostmi blíže nezabýval.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. prosince 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.